

Nom:

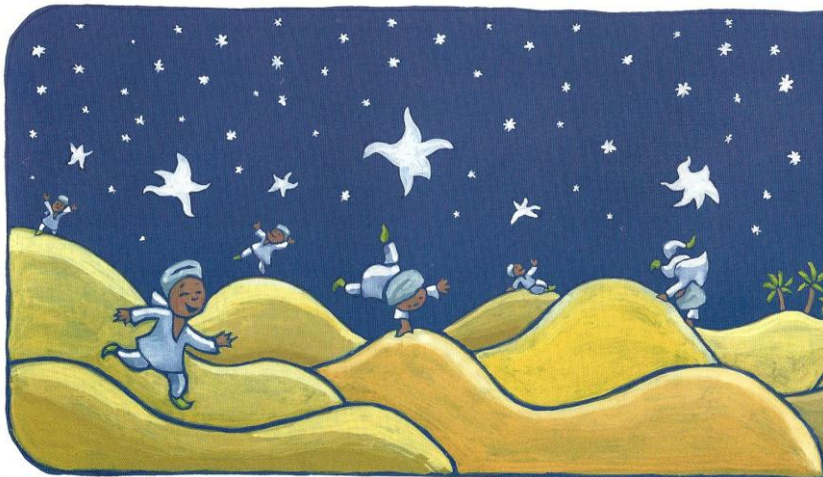
Data:

Algol, el dimoni del cel

Basat en una llegenda àrab

Max Finger Bou - Sergio López Borgoñoz

Mohamed passeja pel desert, sota el sol. Esta recollint pedres, mirant els llangardaixos, contemplant els colors de la sorra, pujant i baixant dunes. Fa molta calor, i està suant. Ja és tard; la seva família segurament està

preocupada. Però a Mohamed li agrada anar i venir pel desert, quan li ve de gust. L'avorreix fer sempre el mateix.

Caminant i caminant, troba un oasi, amb una enorme tolla i moltes palmeres. Ara li ve de gust estirar-se al costat de l'aigua i descansar. Mohamed es queda adormit. Quan es desperta, ja és de nit. El nen contempla les estrelles, com el seu avi li ha ensenyat. Mohamed coneix bé el cel i sap el nom de moltes estrelles.

Té una estrella favorita, Algol, que sembla que estigui viva: de vegades brilla molt, de vegades brilla poc. Però sempre hi és. Ara brilla molt, Mohamed imagina que està passejant pel cel, com ell pel desert. Creu que a l'estrella també li agrada no fer sempre el mateix. Sap que la gent anomena aquesta estrella "el dimoni", perquè els fa por, perquè canvia, perquè és diferent; però a Mohamed no li fa por res. El seu avi li ha explicat que Algol, "el dimoni", és una estrella jove i capritxosa, com Mohamed. Mohamed saluda Algol, es posa dempeus i torna cap a casa. Té ganes d'estar amb la seva família. La seva mare el renya i el petoneja, li dóna menjar i beure. El seu avi l'abraça, li somriu i li diu: "Ai, el meu petit Algol, el meu petit dimoni!"

